

– 8:8-9:10 –

După ce ne-a îndemnat să umblăm în neprihănire și înțelepciune și după ce a subliniat beneficiile aduse de înțelepciune și neprihănire, Ecleeziastul ne vorbește de cel mai mare rău sub soare, și anume de faptul că toți au aceeași soartă. Moartea pare să anuleze chiar și sensul și beneficiile date de înțelepciune și neprihănire. În lupta cu moartea, omul va fi mereu învins: în lupta aceasta nu este izbăvire. Ecleeziastul accentuează mai întâi că moartea face de rușine calea răutății. Sunt oameni care aleg răul și se cred de neînvinși. Ps.49 și Ps.73 abordează tema mândriei celor răi. În Ps.49 ni se spune că ei cred că veșnice le sunt locuințele, iar Asaf în Ps.73 scrie despre ei:

Într-adevăr, nimic nu-i tulbură până la moarte, și trupul le este încărcat de grăsime. N-au parte de suferințele omenești și nu sunt loviți de ceilalți oameni. De aceea mândria le slujește ca salbă, și asuprirea este haina care-i învelește. Li se bulbucă ochii de grăsime, și au mai mult decât le-ar dori inima. Râd și vorbesc cu răutate și asuprirea: vorbesc de sus, își înalță gura până la ceruri, și limba le cutreieră pământul. De aceea aleargă lumea la ei, înghite apă din plin, și zice: Ce ar putea să știe Dumnezeu, și ce ar putea să cunoască Cel Prea Înalt? (Ps.73:4-10).

Dar răutatea nu-i poate izbăvi pe cei răi de ziua morții. Răutatea nu este o soluție. Moartea va veni peste cel rău. Casele lor nu vor fi veșnice, puterea lor va fi zdrobită și mândria lor făcută de rușine. Ecleeziastul este onest în logica sa și nu va uita să sublinieze că nici neprihănirea celui înțelept nu-l va izbăvi pe acesta în ziua morții. Dar înainte să abordeze acest subiect observă că de multe ori cel rău o duce bine pe pământ, iar cel neprihănit este cuprins de nenorocire și neazuri. Deci deși sunt beneficii aduse de neprihănire, de multe ori celui nelegiuit îi merge ca celui neprihănit și invers. Pentru Ecleeziastul aceasta este o mare deșertăciune și lipsă de sens. Consecința acestei stări de fapt duce la amplificarea răului pe pământ:

"Pentru că nu se aduce repede la îndeplinire hotărârea dată împotriva faptelor rele, de aceea este plină inima oamenilor de dorința să facă rău. "

Dumnezeu este cel care întârzie pedepsirea faptelor rele, și tot El îngăduie nenorocirea asupra celui neprihănit. Dumnezeu Însuși pare să descurajeze pe cei neprihăniți și să ofere un cadru în care răutatea să se manifeste cu putere pe pământ. Oare de ce îngăduie Domnul aceste lucruri sub soare? Ecleeziastul observă că în ciuda beneficiilor incontestabile aduse de neprihănire, totuși calea neprihănirii nu poate oferi sens lucrurilor de sub soare. Dacă tuturor celor neprihăniți le-ar fi mers bine, și tuturor celor nelegiuiți rău, atunci rostul existenței ar fi putut fi neprihănirea. Dar lucrurile nu stau deloc așa. Chiar și calea neprihănirii pare să fie îngropată de deșertăciune. Și astfel Ecleeziastul revine din tot la tema bucuriei omului din truda sa, ca singura mângâiere a omului sub soare:

"Am lăudat dar petrecerea pentru că nu este altă fericire pentru om sub soare decât să mănânce, să bea și să se veselească; iată ce trebuie să îl însoțească în mijlocul muncii lui în zilele vieții pe care i le dă Dumnezeu sub soare."

Deși în capitolul Ecleziastul ne-a spus că inima celor fără minte este în casa petrecerii, acum el laudă petrecerea. Problema nu este petrecerea, ci locul în care îți este inima. Și cel care are inima în casa de jale, este chemat să se bucure și în ziua fericirii să fie fericit. A te bucura cu prietenii de agoniseala ta de sub soare este un lucru plăcut lui Dumnezeu. Dar este petrecerea singura bucurie a omului de sub soare? Din perspectiva deșertăciunii, da. Dacă reducem orizontul la ce se vede, aceasta este singura bucurie care îl poate însoți în mod constant pe om sub soare. Poate mai sunt și alte bucurii (nașterea unui copil, un succes...) dar acestea depind de vremuri și împrejurări și au loc din când în când. Dar bucuria care este mereu lângă inima omului este aceea de a mânca și bea din agoniseala lui.

Versetul 12 aduce din nou speranța. Ecleziastul tocmai îngroapă și umblarea în neprihănire în deșertăciune, dar tot el ne spune în mod surprinzător:

"Totuși, măcar că păcătosul face de o sută de ori răul și stăruiește multă vreme în el, eu știu că fericirea este pentru cei ce se tem de Dumnezeu și au frică de El."

De unde știe Ecleziastul acest lucru? Și despre ce fericire vorbește el? Și de ce această fericire este doar pentru cei ce se tem de Dumnezeu? Ecleziastul nu răspunde acum la aceste întrebări. Ne-am obișnuit însă cu stilul lui de a ne momi către veșnicie și de a anticipa discret concluziile din cap.12. Din propria sa experiență Ecleziastul știe că doar Domnul poate umple golul din inima omului, și că doar perspectiva eternității îl poate ridica pe om deasupra veșnicie și poate oferi sens existenței sale de sub soare. El știe că cel ce se teme de Dumnezeu gustă o fericire care înseamnă mai mult decât singura mângâiere a celor robiți de deșertăciune: mâncatul și băutul. Deci în v.12, el ne stârnește din nou și aduce întrebări profunde dar la care nu răspunde acum. Cititorul ar vrea să mai zăbovească puțin și să îl întrebe pe Ecleziast: deci există totuși fericire sub soare? Cum este această fericire, și cum se poate obține?

Dar Ecleziastul revine din nou la tema deșertăciunii în v.14. El îngroapă de trei ori calea neprihănirii în deșertăciune. Prima dată a făcut-o în v.10 când a observat că sunt oameni răi care își finalizează viața în liniște și glorie, și că sunt oameni neprihăniții care mor în nenorocire și uitați în cetate. Apoi, în v.14 el observă că chiar înainte să moară, în timpul vieții lor, sunt oameni nelegiuți cărora le merge bine, și sunt oameni neprihăniți cărora le merge rău. În prima parte a cap.9 el îngroapă a treia oară neprihănirea în deșertăciune, subliniind că aceeași soartă au toți, indiferent de faptele lor.

Ecleziastul ne-a îndemnat să umblăm după neprihănire, iar acum ne demonstrează că și acest lucru este în cele din urmă lipsit de sens. Neprihănirea nu îți garantează nici un trai bun sub soare, nici un sfârșit glorios, nici izbăvire din fața morții. Este lipsit de sens

ce se petrece sub soare, iată concluzia sa. Dar în v.17 și 9:1, el ne menționează din nou intervenția lui Dumnezeu. În v.17 el subliniază că omul nu poate să pătrundă ce se face sub soare:

"Am văzut atunci toată lucrarea lui Dumnezeu, am văzut că omul nu poate să pătrundă ce se face sub soare; oricât s-ar trudi el să cerceteze, tot nu va afla; și chiar dacă înțeleptul ar zice că a ajuns să înțeleagă, tot nu poate să găsească."

Deci totul este lipsit de sens din perspectiva îngustă a omului. Dar dacă omul nu poate găsi un sens, nu înseamnă că nu există un sens. Ecleziastul ne spune că Domnul are o lucrare măreață, dar pe care mintea omului nu o poate cuprinde. Din perspectiva Sa, toate sunt frumoase la vremea lor. Dar omul nu poate cuprinde acest plan. Oricât s-ar trudi, el nu poate înțelege. Chiar nici cel neprihănit nu poate înțelege în profunzime rostul lucrurilor de sub soare. El poate surprinde frânturi ale acestui plan care îi pot încuraja credința, dar el nu va primi răspuns la toate întrebările lui și nu va putea înțelege acum rostul tuturor evenimentelor din viața sa. Este important să acceptăm faptul că la fel cum Domnul ne-a închis în neascultare, la fel ne-a închis și în neștiință. Chiar în Noul Legământ, când revelația și-a atins apogeul și Domnul a dăruit noi răspunsuri la problema suferinței și la scopul măreț al planurilor Sale, planul Său cu fiecare din noi rămâne o taină. Pavel ne spune în Romani 8 că toate lucrează împreună spre binele celor ce Îl iubesc pe Domnul, și că acest bine este cioplirea chipului Fiului Său în noi. Dar tot în același capitol Pavel ne spune:

"Și tot astfel și Duhul ne ajută în slăbiciunea noastră: căci nu știm cum trebuie să ne rugăm. Dar însuși Duhul mijlocește pentru noi cu suspine negrăite. Și Cel ce cercetează inimile știe care este năzuința Duhului; pentru că El mijlocește pentru sfinți după voia lui Dumnezeu. (Rom.8:26-27)."

Nici Pavel nu știa cum trebuie să se roage, ce anume să ceară de la Domnul pentru viața lui și a celor din jur. Nici El nu cunoștea planul specific pe care Domnul îl avea cu viața lui. Și el trăia prin credință și nu înțelegea rostul tuturor evenimentelor din viața sa. Domnul ne descoperă anumite indicii și ne dă anumite răspunsuri, și face acest lucru pentru a ne încuraja credința. Dar tainele vieții noastre vor fi dezlegate doar în veșnicie. Atunci Domnul ne va deschide ochii și vom vedea toată lucrarea lui Dumnezeu. Dar până atunci, cel neprihănit va trăi prin credință. Domnul dorește să nu ne legăm inima de acest pământ și să trăim prin credință, și să așteptăm o lume mai bună. Din această pricină El îngăduie că cel rău să o ducă asemenea celui neprihănit, și ca amândoi să aibă aceeași soartă. El dorește ca să nu fie nici un rost al acestei vieți separată de viața viitoare. Iată că umblarea în neprihănire ar putea oferi un rost și o direcție sigură vieții, dacă ar exista o proporționalitate între neprihănirea unui om și binecuvântările din viața sa. Domnul face înadins ca să nu existe această proporționalitate. El dorește ca viața aceasta să nu aibă nici rost fără viața viitoare. El știe cât de înclinată este inima noastră să se lege de cer și să

uite lumea viitoare pentru care am fost creați. Și de aceea ne ajută să nu ne legăm inima de pământ, ci să tânjim cu disperare după viața viitoare.

Am văzut în cap.3b și 4a că suferința și nedreptatea din lume ne ajută să ne dezlipim inima de pământ și să așteptăm judecata viitoare și restaurarea creației. Acum în cap.8b și cap.9a, asemănarea dintre soarta celui neprihănit și a celui nelegiuit este menită să producă același rezultat în mintea noastră. Iată că nici măcar trăirea în neprihănire nu poate oferi un rost acestei vieți. Singura speranță de găsi un rost este să privești spre lucrarea măreață a lui Dumnezeu, lucrare care nu începe cu nașterea ta și nu se termină cu moartea. Ecleziastul vrea cu disperare să ne ajute să ne mărim perspectiva, să nu limităm viața doar la ce se vede. Trăirea în neprihănire are un rost doar dacă ne mărim perspectiva și privim dincolo de mormânt. Și ne putem mări perspectiva doar dacă alegem trăirea prin credință. Domnul vrea să vadă ce alege omul cu adevărat și dacă este dispus sau nu să aibă încredere în El. Faptul că Domnul întârzie în a judeca faptele nelegiuite și faptul că aceeași soartă au toți duce la o amplificare fără margini a răului pe pământ. Ecleziastul consideră că acestea sunt principalele motive pentru care omul face atât de mult tău și are atâta nebunie în inima sa. În cap.3 am comentat deja că Domnul vrea să testeze pe om. Întârzierea judecării scoate la iveală ce este cu adevărat în inima lui. Va dori omul să Îl caute și va avea încredere în Creator de bunăvoie și nesilit de nimeni? Iată marea întrebarea a existenței de sub soare! Domnul dorește să strălucească credința!

Ne aducem aminte de tema cărții Iov. Suferința din viața sa îi deschide ochii lui Iov și îl ajută să ajungă la concluziile rostite de Ecleziast în cap.8 și 9 cu privire la soarta celor neprihăniți și celor nelegiuiți:

"Ce-mi pasă la urma urmei? Căci îndrăznesc să o spun: El nimicește pe cel nevinovat ca și pe cel vinovat.(Iov 9:22)"

"Pentru ce trăiesc ce răi? Pentru ce îi vezi îmbătrânind și sporind în putere? Sămânța lor se întărește cu ei și în fața lor, odraslele lor propășesc sub ochii lor. "(Iov 21:7-8)

"Veți zice că pentru fiii Săi păstrează Dumnezeu pedeapsa. Dar pe el, pe nelegiuit, ar trebui să îl pedepsească Dumnezeu ca să simtă; el ar trebui să-și vadă nimicirea, el ar trebui să bea mânia Celui Atotputernic. Căci, ce-i pasă lui ce va fi de casa lui după el, când numărul lunilor i s-a împlinit? (Iov 21:19-21)"

Dar la începutul cărții descoperim că tocmai aceasta era miza dialogului dintre Dumnezeu și Satan: păzește Iov poruncile din pricina binecuvântărilor și darurilor Creatorului doar, sau Iov Îl iubește pe Dumnezeu ca Persoană și are încredere deplină în El și bunătatea Lui? Această alegere liberă a omului poate străluci doar într-un context în care de multe ori cel nelegiuit o duce bine, iar cel neprihănit este cuprins de nenorocire. Crearea omului pare a fi un răspuns strategic al Creatorului la răzvrătirea lui Lucifer, Cel care Îl contestate pe Creator. Minciunile Acestuia sunt făcute de rușine tocmai prin alegerea credinței celui neprihănit în mijlocul suferinței și necazului. Am comentat pe

larg aceste aspecte când am studiat cartea Apocalipsa. Cartea lui Iov ne oferă același mesaj ca și cartea Ecleziastul: rostul lucrurilor este dincolo de vizibil. Trebuie să lărgim perspectiva. Și acest lucru îl putem face doar prin credință. Iov nu a aflat de discuția dintre Domnul și Satan din primele capitole ale cărții, și Domnul când i s-a arătat nu i-a oferit răspunsuri directe la întrebările lui. El nu i-a explicat de ce a îngăduit suferința. În schimb i-a vorbit despre măreția, înțelepciunea Sa de necuprins, puterea și bunătatea Sa revelată în creație. Domnul nu i-a oferit răspunsuri lui Iov ci l-a provocat să trăiască prin credință. Mesajul pentru Iov de la sfârșitul cărții a fost: Iov, uită-te la măreția și gloria mea! Sunt vrednic de crezare chiar dacă nu Mă înțelegi. Și este normal să nu înțelegi tot ce fac: Eu sunt Dumnezeu iar tu ești om! Și Iov a crezut pe Domnul fără să înțeleagă și astfel a strălucit credința lui!

Pământul nu este un loc al dreptății în care cei neprihăniți sunt umpluți de binecuvântări, iar cei nelegiuți pedepsiți cu asprime. Da, este o pace și fericire interioară de care cel neprihănit se bucură chiar în mijlocul necazurilor, și este o neliniște și goliciune care îl chinuiesc pe cel nelegiuit chiar în mijlocul belșugului. Dar în ce privește darurile și binecuvântările vieții: sănătate, belșug, familie, căsătorie, copii, succese, împlinirea viselor etc. nu putem găsi o diferență clară sub soare între cel neprihănit și cel nelegiuit. Pământul nu este locul în care cel neprihănit își va împlini visele. De multe ori facem promisiuni deșarte copiilor și celor tineri: Dumnezeu poate totul! Crede numai! Fii plăcut înaintea Lui și El te va binecuvânta nespus de mult și visele tale vor fi împlinite. De multe ori cultura în care ne trăim ne descrie viața asemenea unui loc minunat în care visele noastre ar trebuie să se îplinească: trebuie doar să ai curajul să crezi în tine și să-ți urmezi visul! Oare să fie așa? Ecleziastul ne rostește adevărul despre viața de pe pământ și finalitatea ei:

"Tuturor li se întâmplă toate deopotrivă: aceeași soartă are cel neprihănit și cel rău, cel bun și curat ca și cel necurat, cel ce aduce jertfă ca și cel ce nu aduce jertfă; cel bun ca și cel păcătos, cel ce jură ca și cel ce se teme să jure! Iată cel mai mare rău în tot ce se face sub soare: anume că aceeași soartă au toți. De aceea și este plină inima oamenilor de răutate, și de aceea este atâta nebunie în inima lor tot timpul cât trăiesc. Și după aceea? Se duc la cei morți."

Chiar dacă ar exista această diferență vizibilă de binecuvântări în timpul vieții lor, chiar și așa sfârșitul ar fi același. Dar nu doar că toți au același sfârșit, dar chiar și în timpul vieții lor nu poți trasa o diferență clară între binecuvântările vizibile primite de cel neprihănit și cel nelegiuit. Cu toate acestea, Ecleziastul ne surprinde și ne spune că este o diferență:

"Totuși, măcar că păcătosul face de o sută de ori răul și stăruiește multă vreme în el, eu știu că fericire este pentru cei ce se tem de Dumnezeu și au frică de El."

Dar pentru a vedea acest lucru Ecleziastul trece dincolo de cortina vizibilului. Dacă din punctul de vedere al binecuvântărilor vizibile, el nu poate constata o

diferențiere, el descoperă această diferențiere atunci când își deschide perspectiva și privește spre nevăzut. În inima celui neprihănit el descoperă bucurie. Dar această bucurie nu vine din binecuvântările vizibile ale vieții ci din relația cu Domnul și din nădejdea întâlnirii cu El în slavă. Dar tocmai acest lucru dorea Domnul să îl testeze la fiii oamenilor, și să îl evidențieze la cei neprihăniți. Iată că sunt oameni care Îl iubesc pe Domnul, și sunt fericiți, chiar dacă cei nelegiuți o duc mai bine decât ei și chiar dacă viața lor este privată de multe binecuvântări și bucurii ale vieții.

Ecleziastul nu ne spune că toți cei neprihăniți o duc ca cei nelegiuți și că toți cei nelegiuți o duc ca cei neprihăniți. De multe ori cel neprihănit o duce bine, și cel neprihănit rău. De multe ori, chiar și prin prisma binecuvântărilor vizibile ale vieții se vede cu claritate legitatea: ceea ce seamănă omul aceea va culege. Dar uneori sau de multe ori această legitate pare a fi contrazisă când privești la bucuriile vizibile ale vieții. Cartea Iov abordează așa cum am mai spus tocmai această temă. Este interesant în această carte, faptul că Iov deschide ochii și acceptă această realitate doar când el însuși trece prin neprihănire. Până la momentul suferinței, și el credea că cel neprihănit va fi mereu binecuvântat, iar cel nelegiuit pedepsit. În discursurile sale el menționează oameni nelegiuți pe care el i-a văzut și o duc bine, și oameni neprihăniți cuprinși de necaz. Dar oare nu a văzut acești oameni cu mult înainte de suferințele care au venit în viața sa? Cu siguranță că da, dar pentru că lucrurile stăteau bine în viața lui, el nu a acceptat această realitate care i-ar fi amenințat stabilitatea și starea de bunăstare. Atunci când vedea alți oameni cunoscuți ca neprihăniți poate avea tendința să spună în sinea lui: sigur aveau păcate ascunse! Iar când vedea oameni nelegiuți binecuvântați, poate zicea: sigur va veni ceasul pedepsei peste ei! Cât de legați suntem de propria experiență! Propria sa experiență îl ajută să își lărgească orizontul și să își schimbe teologia ciuntită și aflată sub robia propriilor experiențe pe care le-a generalizat într-un mod pripit. Chiar în Noul Testament suntem urmăriți de teologia lui Iov pe care o avea înainte de momentul suferinței sale. Chiar el însuși mărturisește:

"Oh, cum nu pot să fiu ca în lunile trecute, ca în zilele când mă păzea Dumnezeu, când candela Lui strălucea deasupra capului meu, și Lumina Lui mă călăuzea într-una.....Atunci ziceam: În cuibul meu voi muri, zilele mele vor fi multe ca nisipul. Apa va pătrunde în rădăcinile mele, roua va sta toată noaptea peste ramurile mele. Slava mea va înverzi neîncetat, și arcul îmi va întineri în mână." (Iov 29:2,3,18-20)

Dar iată că nu a fost așa cum se aștepta Iov. Și atunci a îndrăznit să rostească faptul că din perspectiva binecuvântărilor vizibile viața nu este dreaptă, și nu poți miza că vei culege ceea ce ai semănat. Ecleziastul rostește același lucru și astfel sunt năruite stabilitatea, confortul și așteptările noastre de la viață. Și avem curajul să spunem și noi că pe acest pământ omul nu va culege tot timpul ce a semănat. Sunt oameni nelegiuți care nu au grijă de trupul lor: consumă alcool, poate și droguri, mănâncă plini de lăcomie și nu fac sport, și totuși se bucură de sănătate până la sfârșitul zilelor lor. Sunt alți oameni neprihăniți care au încercat să Îl onoreze pe Domnul lor prin modul în care s-au raportat

la trupul lor, și totuși se îmbolnăvesc de tineri și poartă cu ei boala până la bătrânețe. Sunt cupluri care au făcut mai multe avorturi, care nu își doresc neapărat un copil, și nu sunt gata să îi ofere acestuia dragoste și o educație aleasă, și totuși sunt binecuvântați cu copii sănătoși pe care apoi îi neglijează și îi supun diferitelor abuzuri. Sunt alte cupluri care trăiesc în neprihănire, care își doresc un copil, care i-ar oferi o educație după voia lui Dumnezeu și atâta dragoste, și totuși nu pot avea un copil. Sunt părinți care nu se ocupă de copiii lor, nu se prea roagă pentru ei, nu sunt modele de creștini maturi, și totuși copiii acestuia se alipesc cu toată inima de Domnul lor. Sunt alți părinți care se roagă zilnic pentru copiii lor, sunt modele vrednic de urmat, și se preocupă mereu de credința copiilor lor. Cu toate acestea, copiii acestora aleg calea necredinței și necurăției. Este câte un partener care este credincios, fidel partenerului său, care îi oferă timp, dragoste și atenție, și cu toate acestea partenerul de viața la un moment dat se răcește în relația cu Domnul și ajunge să îl înșele. Sunt alți parteneri, care nu îl iubesc cu toată inima pe Domnul și își neglijează relația cu partenerul de viață, și cu toate acestea partenerul lor se alipește mai mult de Domnul și îi rămâne fidel. Este un tânăr care dorește să îl glorifice pe Domnul prin muncă și să îl reprezintă pe Domnul la locul de muncă, care se roagă pentru acest lucru și se încrede în Domnul, și totuși trebuie să aștepte atât de mult până găsește un loc de muncă, și după ce îl găsește, îl pierde repede nu din vina lui, și trebuie din nou să aștepte cu răbdare. Sunt alți tineri, care după ce își termină studiile, deși sunt robiți de dorința de a face bani, și nu se roagă pentru un loc de muncă, găsesc imediat un loc de muncă stabil, și bine plătit. Sunt tineri care trăiesc în curăție și se roagă pentru viitorul lor partener, și pun acest lucru în mâna lui Dumnezeu, și totuși partenerul așteptat întârzie să vină sau nu mai vine niciodată. Sunt alți tineri care nu îl implică așa de mult pe Domnul în această decizie, și sunt pângăriți de multe necurăție, și totuși ei sunt binecuvântați din tinerețea lor cu un parteneri de viață care îi iubesc cu adevărat. Sunt cupluri care ar dori o casă pentru a-i sluji pe Domnul prin primirea de oaspeți și ucenicie, și totuși casa întârzie să vină ani și ani, și poate nu va veni niciodată. Sunt alți tineri care doresc o casă pentru a-și face un nume și a se lăuda înaintea celorlalți, și sunt binecuvântați din tinerețe cu o casa mare și frumoasă. Și exemplele pot continua la nesfârșit. Da, nu tot timpul se întâmplă lucrurile descrise mai sus. Dar se întâmplă! Și se întâmplă, tocmai pentru a nu găsi în trăirea în neprihănire un rost sau un punct de stabilitate sub soare. Domnul a gândit realitatea de sub soare astfel încât să nu putem găsi un rost, și nici o stabilitate, siguranță. Da, ne putem umple mintea cu iluzii și minciuni pentru a oferi o siguranță deșartă. Dar viața va avea grijă să deconspire aceste iluzii și minciuni. Ca și creștini ne construim multe mituri despre promisiunile Domnului și binecuvântările acestuia pentru a răspunde nevoii de siguranță. Dar Domnul ne vrea total dependenți de El! Dacă vom crede aceste mituri, vom trăi mari dezamăgiri și vom fi ispitiți să ne răzvrătim împotriva Domnului. Vom avea impresia că El nu a fost credincios promisiunilor Lui. Dar mare atenție atunci când vorbim de promisiunile Domnului. Să nu ne promitem nouă înșine sau altora ce Dumnezeu nu ne-a promis. Mare atenție! Domnul a conceput deșertăciunea

astfel încât să fim provocați să trăim prin credință. În sistemul vizibil nu putem găsi sens, logică și stabilitate. Doar ancorându-ne prin credință la planul etern și nevăzut al Domnului putem birui! Este interesant faptul că Ecleziastul nu rămâne la concluzia pesimistă a existențialiştilor: viața nu are sens, ci el crede că există un plan nevăzut al Creatorului, singurul care poate conferi sens vieții. Iată ce ne spune el în 9:1:

"Da, mi-am pus inima în căutarea tuturor acestor lucruri, am cercetat toate aceste lucruri, și am văzut că cei neprihăniți și înțelepți și faptele lor sunt în mâna lui Dumnezeu, atât dragostea cât și ura. Oamenii nu știu nimic mai dinainte: totul este înaintea lor în viitor. (traducerea Cornilescu)"

"Pentru că toate acestea mi le-am pus la inimă, să cercetez toate acestea: că cei dreپți și înțeleپții și faptele lor sunt în mâna lui Dumnezeu; omul nu poate cunoaște nici dragostea, nici ura. Totul este înaintea lor. (Traducerea "literală")

"Am reflectat la toate acestea și am ajuns la concluzia că cei neprihăniți și cei înțeleپți și ce fac ei sunt în mâna lui Dumnezeu, dar nici un om nu știe dacă îl așteaptă dragoste sau ură."

Sunt anumite diferențe de traducere în ce privește acest verset, dar ideea de bază rămâne aceeași: deși cei neprihăniți sunt în mâna lui Dumnezeu, ei nu pot ști ce va fi în viitor și nu pot prezice viitorul în viața lor. Ei nu pot ști dacă mâine va veni un necaz sau o mângâiere, o încercare sau o bucurie. Neprihănirea lor nu le garantează un viitor doar plin de binecuvântări vizibile, dar nici un viitor plin doar de necazuri. Domnul a conceput astfel viața încât nimeni să nu poată ști ce va fi mâine și nici după el. Domnul a premeditat acest lucru. De aceea îngăduie suferință în viața celui neprihănit și bucurii în viața celui nelegiuit. Observăm însă că Domnul îngăduie și bucurii în viața celui neprihănit, și îngăduie și suferință în viața celui nelegiuit. Deci nici nu putem spune că soarta celui neprihănit este să sufere, iar a celui nelegiuit să se bucure. De multe ori vedem cum se împlinesc promisiunile lui Dumnezeu în viața celor neprihăniți, și cum se împlinesc pedepsele divine în viața celui nelegiuit. Da, de multe ori cel neprihănit și credincios este binecuvântat cu sănătate, cu o soție credincioasă, cu copii credincioși și cu o casă frumoasă, cu succes în carieră și cu alte lucruri, și de multe ori cel nelegiuit este înșelat de soție, nu poate avea copii, își pierde casa și sănătatea din pricina fărădelegilor lor. Dar cum spuneam mai înainte, de multe ori nu vedem aceste lucruri împlinindu-se. Viața este complexă. Mare atenție la tendința de a simplifica viața și de a așeza realitățile în categorii superficiale doar din dorința de a înțelege și de a avea siguranță. De multe ori avem tendința să spunem cu privire la evenimentele din viața altora: aceasta se întâmplă pentru că... Ecleziastul ne demonstrează că de cele mai multe ori nu putem ști de ce se întâmplă ceea ce se întâmplă! Este un act dureros de maturitate să accepți că nu poți înțelege evenimentele din jurul tău. Neputința de a înțelege îl duce la disperare pe om, și pentru a ocoli această disperare, omul se amăgește pe sine că înțelege, dar Ecleziastul ne spune cât se poate de clar:

"Am văzut atunci toată lucrarea lui Dumnezeu, am văzut că omul nu poate să pătrundă ce se face sub soare; oricât s-ar trudi el să cerceteze, tot nu va putea afla; și chiar dacă înțeleptul ar zice că a ajuns să înțeleagă, tot nu poate să găsească."

Nevoia de siguranță este cât se poate de reală și legitimă. Ea este pusă de Dumnezeu în noi. Dorim siguranță în relații, siguranță financiară, siguranță la locul de muncă. Această dorință de siguranță ne face însă să distorsionăm realitatea și să o facem să se înghesuie în tiparele noastre superficiale și simpliste de a interpreta viața. Ne creăm astfel mituri despre realitate, și aceste mituri despre realitate dau naștere unor alte mituri: miturile despre viitor. Domnul a gândit viața într-un asemenea mod ca să nu știm ce se va întâmpla în viitor. Fie că ești nelegiuit, fie că ești neprihănit, nu poți ști ce va urma în viața ta. Da, te poți convinge pe tine însuși cu privire la ce va urma în viața ta, dar viața te va surprinde și contrazice mereu. De ce? Pentru a ne împlini nevoia de siguranță prin încrederea în Dumnezeu și prin nimic altceva, și nici măcar prin miturile noastre despre realitate, despre promisiunile lui Dumnezeu față de cel neprihănit. Dumnezeu a conceput viața într-un asemenea mod, astfel încât ea să ne împingă cu disperare să îl căutăm pe El. El este prezent, El Se implică, El are un plan. Îmi place așa de mult prima parte a versetului 9. Ecleziastul ne spune că, deși nu putem pătrunde ce se face sub soare, că deși nici măcar cel neprihănit nu poate ști ce-l va aștepta în viitor, totuși, cei neprihăniți și înțelepți și faptele lor sunt în mâna lui Dumnezeu. Ce imagine frumoasă! Când te uiți prin lentila vizibilului nu vezi o deosebire între cel neprihănit și cel nelegiuit. Amândoi au parte deopotrivă de necazuri și bucurii. Dar când privești prin lentila credinței, îl vezi pe cel neprihănit în palma Creatorului. Da, El se află în palmele Creatorului, care veghează zi și noapte asupra Lui și asupra a tot ce i se întâmplă. El este acolo ca să fie Stânca Lui și Mângâierea Lui, El are un plan pentru viața Lui și orchestrează cu un scop fiecare detaliu din viața lui. El este în mâna Creatorului, dar nu poate ști ce va fi mâine, pentru că, în mod intenționat, Domnul îi ascunde acest lucru. Dar Ecleziastul nu ne spune că doar el este în mâna lui Dumnezeu, dar că și faptele lui sunt în mâna lui Dumnezeu. În ce sens sunt faptele celui neprihănit în mâna lui Dumnezeu? Ne aducem aminte de pasajul din Efeseni:

"Căci noi suntem lucrarea Lui, și am fost zidiți în Hristos Isus pentru faptele bune, pe care le-a pregătit Dumnezeu mai dinainte ca să umblăm în ele. (Ef.2:10)."

Atunci când observăm că din punctul de vedere al binecuvântărilor vizibile cei neprihăniți nu se deosebesc de cei nelegiuiți, putem fi ispitiți să credem că lui Dumnezeu nu-i pasă, că faptele celui neprihănit și jertfa acestuia este privită cu dispreț de Cel de sus. În Maleahi se radiografiază o astfel de atitudine:

"Cuvintele voastre sunt aspre împotriva Mea, zice Domnul. Și mai întrebați: Ce-am spus noi împotriva Ta? Ați zis: Degeaba slujim lui Dumnezeu; și ce am câștigat dacă am păzit poruncile Lui, și am umblat triști înaintea Domnului oștirilor? Acum fericim pe cei trufași; da, celor răi le merge bine; da, ei ispitesc pe Dumnezeu și scapă!"

Ecclziastul ne spune că faptele celor neprihăniți sunt în mâna lui Dumnezeu! Dumnezeu pe de o parte le pregătește mai dinainte ca ei să umble în ele, iar pe de altă parte ele sunt primite cu bucurie și păstrate ca niște nestemate de mare preț în mâna Creatorului! El nu este indiferent și nu disprețuiește neprihănirea celui neprihănit. Ea contează! Ea este în mâna Lui! Ea face parte dintr-un plan etern, pe care cel neprihănit nu îl cunoaște. Ne întrebăm din nou de ce? Și răspundem din nou: pentru că Domnul a premeditat ca cel neprihănit să trăiască prin credință, după cum este scris:

*"M-am dus la locul meu de strajă și stăteam pe un turn ca să veghez și ca să văd ce are să-mi spună Domnul și ce-mi va răspunde la plângerea mea. Domnul mi-a răspuns și a zis: Scrie prorocia și sap-o pe table ca să se poate citi ușor! Căci este o prorocie a cărei vreme este hotărâtă, se apropie de împlinire și nu va minți; dacă zăbovește, așteapt-o, căci va veni și se va împlini negreșit. Iată, i s-a îngâmfat sufletul, nu este fără prihană în el; **dar cel neprihănit va trăi prin credința lui.** (Habacuc 2:4)."*

Dar ce este credința? Credința este:

"Și credința este o încredere neclintită în lucrurile nădăjduite, o puternică încredințare despre lucrurile care nu se văd. (Ev.11:1)."

Și care sunt lucrurile promise și lucrurile care nu se văd?

"Atunci cei ce se tem de Domnul au vorbi adesea unul cu altul: Domnul a luat aminte la lucrul acestea și a ascultat; și o carte de aducere aminte a fost scrisă înaintea Lui, pentru cei ce se tem de Domnul și cinstesc Numele Lui. Ei vor fi ai Mei, zice Domnul oștirilor, Îmi vor fi o comoară deosebită în ziua pe care o pregătesc Eu. Voi avea milă de ei, cum are milă un om de fiul său, care-i slujește. Și veți vedea din nou atunci deosebirea între cel neprihănit și cel rău, dintre cel ce slujește lui Dumnezeu și cel ce nu-i slujește. Căci iată, vine ziua care va arde ca un cuptor! Toți cei trufași și toți cei răi vor fi ca miriștea; ziua care vine îi va arde, zice Domnul oștirilor, și nu le va lăsa nici rădăcină, nici ramură. Dar pentru voi, care vă temeți de Numele Meu, va răsări Soarele neprihănirii și tămăduirea va fi sub aripile Lui; veți ieși și veți sări ca vițeei din grajd. Și veți călca în picioare pe cei răi, căci ei vor fi ca cenușa sub talpa picioarelor voastre, în ziua pe care o pregătesc Eu, zice Domnul oștirilor. (Maleahi 3:16-4:3)"

Credința are în vedere lucrurile care nu se văd și lucrurile viitoare. Credința mântuitoare este orientată spre viitor. Promisiunile Dumnezeului nevăzut pentru cel neprihănit se vor împlini în mod plener în viitor, în ziua aceea. Domnul dorește ca omul să nu se întemnițeze în prezent și în vizibil. El concepe viața astfel, încât să îl constrângă pe om să își mărească perspectiva și să privească dincolo de mormânt. Pavel ne spune că, dacă doar pentru viața aceasta ne-am pus nădejdea în Hristos, suntem cei mai nenorociți dintre oameni. Trăirea în neprihănire are sens doar dacă privim dincolo de mormânt, spre ziua aceea când se va vedea cu adevărat diferența dintre cel neprihănit și cel nelegiuit. Dar credința celui neprihănit nu este oarbă. Pe de o parte, el poate să înțeleagă că viața de pe pământ nu are nici un sens dacă nu ar exista o continuitate a ei după moarte. Cu alte cuvinte, oricum nu există o alternativă, o altă opțiune care să aibă sens, și să merite a fi urmată. Deci, ideea unei existențe după moarte, merită din plin

explorată și pusă în calcul. Pe de altă parte, cel neprihănit degustă acum și aici o fericire în relația cu Domnul, o fericire pe care nu o putem găsi nicăieri în altă parte și pe care nu i-o poate răpi nimeni. Ecleziastul ne spune că el știe că fericirea este pentru cei ce se tem de Dumnezeu. Pavel ne va vorbi de arvuna Duhului, de lucrarea Duhului Sfânt în noi acum și aici, lucrarea care este o garanție de netăgăduit a restaurării finale! Cel neprihănit să nu își pună nădejdea în acest pământ, ci în viitor, într-o lume viitoare, mai bună. Avraam a primit din partea lui Dumnezeu mai multe promisiuni. Domnul i-a promis că el și sămânța lui vor moșteni țara Canaanului, că Domnul îi va face un nume mare și că toate neamurile pământului vor fi binecuvântate în el. Totuși, el a murit străin în Canaan și doar cu un fiu născut cu greu la bătrânețe. Promisiunile Domnului au început să se împlinescă după 400 de ani și se vor împlini în mod desăvârșit când Avraam va moșteni alături de Hristos un pământ și un cer nou în care va domni neprihănirea. Evrei 11 ne descrie cum Avraam nu s-a centrat pe împlinirea promisiunilor lui Dumnezeu în timpul vieții lui, ci a ales să aștepte o cetate și o patrie cerească, mai bună, eternă:

"În credință au murit toți aceștia fără să fi căpătat lucrurile făgăduite: ci, doar le-au văzut și le-au urat de bine de departe, mărturisind că sunt străini și călători pe pământ. Cei ce vorbesc în felul acesta arată deslușit că sunt în căutarea unei patrii. Dacă ar fi avut în vedere pe aceea din care ieșiseră, negreșit că ar fi avut vreme să se întoarcă în ea. Dar doreau o patrie mai bună, adică o patrie cerească. De aceea lui Dumnezeu nu-I este rușine să Se numească Dumnezeul lor, căci le-a pregătit o cetate. (Ev.11:13-16)"

Moise a reușit să renunțe la toată slava Egiptului pentru că avea ochii ațintiți spre răsplătirea viitoare:

"El socotea ocară lui Hristos ca o mai mare bogăție decât comorile Egiptului, pentru că avea ochii pironiți spre răsplătire. (Ev.11:26)"

Care sunt promisiunile lui Dumnezeu pentru cel neprihănit care privesc această viață? Sau ce spune Domnul celui neprihănit cu privire la viitorul lui pe acest pământ?

- Domnul îi promite roada Duhului în inima și viața lui. Domnul îi promite că Duhul îl va ajuta pe cel neprihănit să biruiască firea pământească și să crească în sfințire și curăție. Rода Duhului va fi crescândă în el și înseamnă: dragoste, bucurie, pace, îndelungă răbdare, bunătate, facere de bine, credincioșie, blândețe, înfrânarea poftelor. Lucrarea Duhului va aduce în inima celui credincios o pace și împlinire unică și inconfundabilă pe care nu o va putea lua nimeni și care va sta în picioare în mijlocul furtunilor vieții. (vezi Galateni 5:22)
- Domnul promite celui credincios apartenența la marea familie a Bisericii Sale. El va primi astfel însuțit părinți, surori, frați, case... Cel credincios se va bucura de slujirea și de darurile oferite de Domnul cu generozitate

Bisericii Sale. Aceasta nu va fi pe de parte perfectă, dar va avea mereu vase neprihănite care vor lucra spre zidirea celor credincioși. (vezi Efeseni cap.4)

- Domnul promite celui neprihănit purtarea de grijă față de împlinirea nevoilor biologice. (vezi Matei 6)
- Domnul îl înștiințează pe cel neprihănit că în Împărăția lui Dumnezeu se intră prin multe neazuri, că va avea parte de încercări și de ură din partea lumii. (vezi Ioan 16)
- Domnul promite că ispitele și încercările nu vor fi mai presus de puterea omenească. El promite protecție în fața atacurilor celui rău și păzirea credinței celui neprihănit. (1 Cor.10:13)

Acestea sunt principalele promisiuni pe care le face Domnul celui neprihănit cu privire la viața aceasta pământească. Toate celelalte binecuvântări pământești (sănătate, familie, casă, carieră etc.) vor veni sau vor lipsi, vor veni sau vor pleca după cum va voi Domnul, după cum a fost conceput planul Lui desăvârșit cu viața noastră. Credințioșii lui Dumnezeu va străluci în primul rând în ce privește promisiunile de mai sus. În același timp experiența ne învață că de multe ori credințioșii lui Dumnezeu va străluci și în ce privește binecuvântările vizibile despre care vorbim. Domnul dăruiește celor neprihăniți și o parte din binecuvântările vizibile după care aleargă oamenii și de multe ori intervine cu minuni pentru a vindeca, pentru a dăruia un copil celei sterpe, pentru a înălța la serviciu pe un copil al său. Se pare că inima noastră are nevoie și de această dimensiune vizibilă a binecuvântării Sale. Ea nu este prezentă tot timpul, dar este prezentă de multe ori tocmai pentru a ne întări credința în El. Atunci când alegem să facem voia lui Dumnezeu, suferim multe pierderi din perspectiva binecuvântărilor vizibile. Domnul intervine mai apoi pentru a ne oferi mai mult, chiar în ce privește aceste binecuvântări. Nu este de fiecare dată așa. Dar situațiile în care primim mai mult, chiar și pe acest pământ, ne ajută să ne încredem în Domnul și în situațiile în care acest *mai mult* întârzie să vină sau nu va veni niciodată în această viață. Cineva renunță la un serviciu bine plătit deoarece îi fura tot timpul și îl constrângea la compromis, ca apoi Domnul să îi dea un serviciu mai bine plătit dar care să nu-l transforme într-un sclav. Un tânăr se întoarce la Domnul și prietena lui pe care o iubea îl amenință că îl va părăsi și în cele din urmă îl părăsește. Tânărul se întreabă: aceasta este răsplata mea pentru că l-am ales pe Domnul? Trece o vreme și cunoaște o tânără frumoasă și credincioasă care îl iubește mult mai mult și care îi devine un minunat ajutor potrivit. El acum poate să laude credințioșii lui Dumnezeu de a lucra doar spre bine în viața celui neprihănit și să vadă acel *mai mult*! El nu mai are sentimentul că a avut un sacrificiu pentru Domnul, și simte că el este dator Domnului care l-a îndemnat să renunțe la ceva pentru a-i da în schimb ceva de o mie de ori mai bun! O mamă renunță la serviciu pentru a se ocupa de educația celor patru copii ai ei. Cei din jur o disprețuiesc și îi spun că este o nebulă, că își ratează viața și cariera și că va avea

greutăți financiare. Greutățile financiare vin, dar Domnul poartă de grijă, și după 15 ani, toți copiii ei sunt credincioși și slujesc Domnului. Dar copiii celor care au disprețuit-o sunt departe de Domnul și au multe probleme de integrare în societate. Ea simte nu că a făcut un sacrificiu pentru Domnul, ci că este datoră Domnului care a călăuzit-o spre fericirea ei, să pună familia deasupra carierei. Îmi aduc aminte de Iosif Țon care din pricina credinței a pierdut posturi și oportunități de carieră în timpul comunismului, dar, tot din pricina credinței, el a putut ajunge la Oxford și să își facă doctoratul. Chiar și pentru fiii lui Ceaușescu era greu de ajuns la Oxford în acea vreme. Dumnezeu nu va rămâne niciodată dator. Și cei credincioși mărturisesc că experimentează aceste lucruri încă de pe pământ. Totuși există domenii din viața noastră în care izbăvirea nu va veni, și răsplata și reabilitarea noastră va fi dincolo. Sfârșitul cap.11 din evrei surprinde ambele fațete ale credințioșiei lui Dumnezeu:

"Prin credință au cucerit ei împărății, au făcut dreptate, au căpătat făgăduințe, au astupat gurile leilor, au stins puterea focului, au scăpat de ascuțișul sabiei, s-au vindecat de boli, au fost viteji în războaie, au pus pe fugă oștirile vrăjmașe. Femeile și-au primit înapoi pe morții lor înviați; unii, ca să dobândească o înviere mai bună, n-au vrut să primească izbăvirea care li le se dădea, și au fost chinuiți. Alții au suferit batjocuri, bătăi, lanțuri și închisoare; au fost uciși cu pietre, tăiați în două cu fierăstrăul, chinuiți; au murit uciși de sabie, au pribegit îmbrăcați cu cojoace și în piei de capre, lipsiți de toate, prigoniți, munciți, ei, de care lumea nu era vrednică – au rătăcit prin pustii, prin munți, prin peșteri și prin crăpăturile pământului. Toți aceștia, măcar că au fost lăudați pentru credința lor, totuși n-au primit ce le fusese făgăduit; pentru că Dumnezeu avea în vedere ceva mai bun pentru noi, ca să nu ajungă ei la desăvârșire fără noi. (Ev.11:33-40)."

Din viața înaintașilor noștri observăm că cei neprihăniți vor cunoaște ambele dimensiuni descrise mai sus. Vor fi momente când izbăvirea va veni acum și aici, dar vor fi și situații când izbăvirea va veni dincolo, în viața viitoare. Credința strălucește în ambele situații, dar strălucește cu mult mai mult când izbăvirea întârzie să vină sau când nu vine deloc în această viață. Modelul desăvârșit al credinței este Isus. El, Cel neprihănit, Cel fără de păcat, nu a avut parte de o viață lungă și plină de binecuvântări pământești. El a cunoscut ostilitate din partea lui Israel, a fost prins de vrăjmașii lui, bătut, batjocorit, acuzat pe nedrept, părăsit și cei de apropiați. A fost înălțat pe o cruce și a murit în chinuri groaznice sub batjocura vrăjmașilor lui:

"S-a încrezut în Dumnezeu: să-l scape acum Dumnezeu dacă-l iubește. Căci a zis: Eu sunt Fiul lui Dumnezeu! (Matei 27:43)"

Dar Isus privea spre răsplătirea și izbăvirea viitoare. Știa că nu va fi dat de rușine, că Domnul Îi va lua apărarea și Îl va reabilita în fața vrăjmașilor Lui:

"Domnul Dumnezeu Mi-a dat o limbă iscusită, ca să știu să înviorez cu vorba pe cel doborât de întristare. El Îmi trezește urechea să ascult cum ascultă niște ucenici. Domnul Dumnezeu Mi-a deschis urechea și nu M-am împotrivit, nici nu M-am tras înapoi. Mi-am dat spatele înaintea celor ce Mă loveau și obrajii înaintea celor ce Mă

loveau, și obrajii înaintea celor ce-Mi smulgeau barba; nu Mi-am ascuns fața de scuipări și ocări. Dar Domnul Dumnezeu M-a ajutat; de aceea nu M-am rușinat, de aceea Mi-am făcut fața ca o cremene, știind că nu voi fi dat de rușine. Cel ce mă îndreptățește este aproape: Cine va vorbi împotriva Mea? Să ne înfățișăm împreună! Cine este potrivnicul Meu? Să înainteze spre Mine! Iată Domnul Dumnezeu Mă ajută: cine Mă va osândi? Într-adevăr, se prefac cu toții în zdrențe ca o haină: molia îi va mânca. (Isaia 50:4-10)."

Isus știa că nu va fi dat de rușine, că nu va regreta că a mers pe mâna lui Dumnezeu, că a urmat planul Lui. El a acceptat suferința și ocară pentru că știa că va urma momentul reabilitării, înălțării și răsplătirii Sale. Știa că după moartea Sa, Domnul Îi va lua apărarea, va rejudeca cazul său, Îl va învia și apoi va confrunța toți vrăjmașii care l-au chinat și batjocorit. Reabilitarea Sa a fost după moartea Sa. Și aici a strălucit credința sa. Credința strălucește mai mult când izbăvirea și reabilitarea celui neprihănit nu vine în această viață. Mântuitorul nu Și-a luat partea în această viață, și ne îndeamnă să-i călcăm pe urme:

"Atunci S-a apropiat de El un cărturar și I-a zis: Învățătorule, vreau să Te urmez oriunde vei merge. Isus i-a răspuns: Vulpile au viziuni și păsările cerului au cuiburi, dar Fiul omului nu are unde își odihni capul. " (Matei 8:20-21).

Dumnezeu nu va rămâne însă dator nimănui. El ne va dăruia tot timpul mai mult decât am visat și ne-am dorit. Răsplătirile din această viață și apoi răsplătirea viitoare va fi așa de mare încât nimeni nu va avea sentimentul că a făcut sacrificii așa de mari pentru Domnul, și cumva Domnul îi este dator. Pavel ne spune tot la ce a renunțat i se pare ca un gunoi față de prețul nespus de mare al cunoașterii lui Isus Hristos, și că suferințele de acum nu sunt vrednice să fie puse alături de slava viitoare:

"Ba încă și acum privesc toate aceste lucruri ca o pierdere față de preșul nespus de mare al cunoașterii lui Hristos Isus, Domnul meu. Pentru El am pierdut toate și le socotesc ca un gunoi ca să câștig pe Hristos. (Filipeni "3:8)

"Eu socotesc că suferințele din vremea de acum nu sunt vrednice să fie puse alături cu slava viitoare care are să fie descoperită față de noi. "(Rom.8:18)

"De aceea noi nu cădem de oboseală. Ci chiar dacă omul nostru de afară se trece, totuși omul nostru dinlăuntru se înnoiește din zi în zi. Căci întristările noastre ușoare de o clipă lucrează pentru noi tot mai mult o greutate veșnică de slavă. (1 Cor.4:16-17)"

După ce Ecclziastul ne spune că cel neprihănit și cel nelegiuit au aceeași soartă, ne aduce aminte că pentru cei morți nu mai este nici o răsplătire și că până și pomenirea li se uită. Dacă am putea crede că totuși ar fi o diferență între cel neprihănit și cel nelegiuit în sensul că chiar dacă amândoi mor oamenii își vor aminti lucruri frumoase față de primul și lucruri urâte față de al doilea, Ecclziastul spulberă și această credință. Chiar și pomenirea celor ce au murit este uitată, și aceasta se întâmplă chiar dacă este vorba de cel neprihănit. În cap. 1 am comentat ce înseamnă că oamenii nu își vor aminti de cei care au murit. Oamenii își vor aminti de percepțiile lor față de cei morți, iar cei care nu au

cunoscut pe cei ce au murit își vor închipui cum au fost dar nu vor avea amintiri autentice despre ei. Poate din când în când își vor aminti din când în când numele lor, dar trăirile intense ale celor care au murit, frământările lor lăuntrice, ceea ce a definit esența și unicitatea lor sub soare, dragostea lor, ura lor și pizma lor, vor fi aruncate pentru totdeauna în marea uitării. În acest context mă opresc și mă întreb: cine mă cunoaște cu adevărat? Cine cunoaște frământările adânci ale sufletului meu, temerile mele, visele mele, zbaterile mele? Și Îmi dau seama că singurul care le cunoaște în toată profunzimea lor și care este cu mine fiecare clipă este Creatorul Meu. El mă cunoaște cu adevărat, El este veșnic și El nu Mă va uita!

La sfârșitul pasajului despre cel neprihănit și cel nelegiuit, el revine la tema sa favorită:

"Du-te dar de mănâncă-ți pâinea cu bucurie și bea-ți cu inimă bună vinul, căci de mult a găsit Dumnezeu plăcere în ce faci tu acum."

Acum aduce câteva elemente noi. Primul este sublinierea faptului că Dumnezeu găsește plăcere în această bucurie a omului. Deci nu putem spune că această bucurie este adusă în discuție doar din perspectiva îngustă a deșertăciunii, în sensul că: de vreme ce tot este deșertăciune, singura bucurie este să mănânci și să bei. Această bucurie are valoare și din perspectiva veșniciei: Dumnezeu Însuși se bucură când oamenii se bucură din truda lor. Ne-am gândit vreodată că atunci când stăm la masă și ne bucurăm din truda noastră, Creatorul nostru găsește plăcere în acest lucru? Da, noi suntem făpturile mâinii Lui. Orice părinte are o bucurie specială când își vede copiii mănâcând pe săturate la o masă îmbelșugată. Oare Creatorul nostru nu trăiește cu o intensitate mult mai mare același lucru? Deci dacă așa stau lucrurile, înseamnă că mâncatul și băutul este un lucru ce trebuie valorizat în viața celui credincios. Să știi să mănânci și să bei cu bucurie înaintea Domnului! Să Îl onorezi pe Domnul prin bucuria și recunoștința ta! Să nu ai viața atât de aglomerată încât să mănânci mereu pe fugă. Să ai timp să te bucuri de acest moment! Al doilea lucru nou adus în discuție este prezența celui alt: Gustă viața cu nevasta pe care o iubești! De obicei nu mănâcăm singuri ci alături de cei dragi, de familie sau de prieteni. Deci masa este și un moment dedicat relațiilor. Este un moment în care ne bucurăm alături de ceilalți, și în care se realizează o comuniune și partășie specială cu ceilalți.

Chiar din perspectiva vizibilului și a deșertăciunii Ecleziastul nu ne îndeamnă să ne resemnăm, să ne sinucidem și nici să ne dedăm la păcate și plăceri. El ne îndeamnă să ne bucurăm de viață și să o facem într-un mod echilibrat. Deci, chiar dacă nu ar fi nimic după moarte, cel mai profitabil mod de a trăi este acela de a gusta viața într-un mod echilibrat:

"Mănâncă-ți pâinea cu bucurie!"

"Bea-ți vinul cu inima veselă!"

"Hainele să îți albe în orice vreme și undelemnul să nu-ți lipsească de pe cap!"

"Gustă viața cu nevasta pe care o iubești!"

"Tot ce găsește mâna ta să facă, fă cu toată puterea!"

"Aruncă-ți pâinea pe ape! (11:1)"

*"Dimineața seamănă-ți sămânța, și până seara nu lăsa mâna să ți se odinească!
(11:6)"*

"Bucură-te tinere în tinerețea ta! (11:9)"

"Fii cu inima veselă cât ești tânăr!"

"Umblă pe căile alese de inima ta și plăcute ochilor tăi!"

Ecleziastul consideră faptul că, chiar dacă nu ar fi nimic după moarte, viața poate fi mai bună dacă o guști cu bucurie și într-un mod echilibrat, trăind în neprihănire, înțelepciune și alături de ceilalți. Există un mai bine sub soare! El recunoaște că moartea face ca acest **mai bine** să pălească și să se stingă, dar totuși este un **mai bine**! Perspectiva veșniciei nu anulează acest **mai bine** ci îl înalță cu atât mai mult! Trăirea ta pe acest pământ are consecințe eterne, deci cu atât mai mult merită să trăiești cu toată intensitatea și temându-te de Dumnezeu. Acest echilibru este ilustrat cel mai bine de pasajul 11:9-12:1. Frica de Domnul nu este paralizantă, perspectiva veșniciei nu ne fură bucuria de a trăi, nu ne îndeamnă să nu gustăm viața și să nu ne implicăm în această lume. Ba dimpotrivă! Însă ne ajută să o facem într-un mod echilibrat și fără să devenim robi deșertăciunii, ci cu inima liberă și conștientă că suntem străini și călători pe acest pământ. Cum am comentat deja: este un echilibru greu de atins, și anume să te implicii cu toată puterea, dar inima să îți rămână liberă și să fie mereu gata să plece de pe acest pământ! Ecleziastul e departe de a ne chema la pesimism, detașare și resemnare, el ne cheamă să gustăm viața cu toată puterea. Ea este un dar din partea lui Dumnezeu. Trebuie să o trăim cu toată intensitatea și să ne bucurăm de ea, căci Domnul Însuși găsește plăcere în acest lucru.